

POSTANOWIENIE

22 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 22 sierpnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M. J.

przeciwko A. K.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. J.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 18 maja 2022 r., I ACa 1511/21,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej 540 (pięćset czterdzieści) złotych z odsetkami wynikającymi z art 98 § 1¹ k.p.c. za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skoro podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tylko nie można z odwołaniem się do nich wywodzić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej albo wykazywać tę zasadność z odwołaniem się do innego stanu faktycznego niż będący podstawą rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2023 r., I CSK 2765/22).

W ramach oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jej autor wskazał, że „przedmiotowa skarga zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, z uwagi na uchybienia, które można dostrzec w orzeczeniu Sądu II instancji, ponieważ miały one kwalifikowalny charakter, a ponadto należy wskazać, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadniczymi przepisami, a w szczególności z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć. Zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego - art. 23 k.c. i art. 24 k.c., a naruszenia, w tym sprzeczność wyroku z ugruntowanymi standardami rozstrzygnięć, zostały szczegółowo wyjaśnione przy poszczególnych zarzutach skargi.”

Przedmiotowa skarga kasacyjna nie spełnia kryterium z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.. Skarżący nie wskazał konkretnych argumentów umożliwiających przyjęcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Poprzestał na powtórzeniu przedstawienia innej oceny prawnej niż ta przyjęta przez Sąd drugiej instancji. Głównie kwestionuje on dokonaną przez ten Sąd ocenę, że nie jest obiektywnie krzywdzącym stwierdzenie, że pozwany - choćby w kontekście pełnienia przez niego funkcji prezesa Fundacji - przebywa na urlopie. W ocenie powoda, twierdzenie to może wywoływać negatywne uczucia i budzić skojarzenie z deprecjacją jego pracy na rzecz Fundacji. Jak jednak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny utrwalone orzecznictwo opowiada się za koncepcją przyznającą prym obiektywnej ocenie tego, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych. Tym samym trafnie Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej sprawie niedoszło do naruszenia dóbr osobistych powoda - w związku z czym mylna była decyzja Sądu pierwszej instancji w przedmiocie udzielenia M.J. ochrony prawnej z tego tytułu. W braku tej przesłanki Sąd Apelacyjny jedynie na marginesie wskazał, iż trudno w niniejszej sprawie mówić także o bezprawności działania pozwanej.

Sam fakt niepodzielania zapatrywania Sądu drugiej instancji w zakresie analizy prawnej przedstawionego w sprawie problemu nie może stanowić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Natomiast wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzał się właśnie do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazywał, że przy wydawaniu zaskarżonego wyroku popełniono błędy w zakresie stosowania prawa, które miałyby charakter kwalifikowany i nie podlegały

różnym ocenom. Ponadto w skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w ramach niniejszej sprawy doszło do oczywistego naruszenia prawa, oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[ms]